

Albert-Lőrincz Márton

ÁTKELŐ

(2022)

Ami eltelt, hát azért is hála,
Szorongunk, mint hálóban a bálna,
Kitörnénk mi minden kötelékből,
Csak segítene Urunk az égből.

Szabad legyen, az ember csak erre
Vágyik, dacol s könyörög, öl, perel,
Emberarcú szabadságért kiált,
S dédelgeti a megtalált imát.

Elhullt sok férj, asszony nép és pulya,
S nyitva van még a Pokol kapuja,
Urunk, segíts most gyermekeiden.

Huszonkettő ne hozzon több rosszat,
Huszonkettő legyen békés korszak,
Szabadság, légy a kijáró ingem.

(Szöveg a rögön)

Dusa Lajoshoz

Kóboroltál te is a rögön esztendők szélén, szelindekeken,
kabátod kopott,
álladon már konok magányban sarjadt a sörte-márvány,
mint a közöny,
utánad szólt tavaszra tavasz,
s ravasz csendbe burkolózott benned a kétely,
a vers elbírt szusszal, jött s zaklatott a
hallgatag, csendes rákészülésben.

Szélcsend nem ért el,
körmödön égett annyiféle munka,

s omolt reád híg vízözön,
ilyen heveny feleselésben tudtad - nem marad kő kövön:
bántott téged a szavakba mártott napi lustra.

Bántottak, mint ki lustán lopja a drága oxigént,
s mikor megunt a délibáb, hogy belépj, mint holt a panteonba,
reccsent a rög lépteid alatt.

A sírvilág még kitartott jóideig,
mígnem egyszer csak kinyílt a könyv: sorsod lapozta.

Bele kell állnod, súgta.

Beléptél lapjai közé, s kóborolsz ott azóta,
mint versbe a betűk, szelindekek között.

Megkötöztek.

De apad-e már a rád omló híg vízözön, a mindennapi lustra?

(Átkelő)

Villog, zöldre vált.

„Átkelhetnek a Barkóczy úton.”

Mögöttem a múlt: a Bazilika és Trianon.

Én az ország egyik részében lakom,
letört faágon.

Előttem a jövő: a börtön, a bank, az iskola,
a minden földi jóval roskadásig teli Agria,
és az igazságot osztogató palota.

A többi átkelővel egyszerre,
nem együtt, átkelek én is.

Dilemmám a jelen.

(Még negyvennyolcban)

Egyszerű zöld vaskapu, zöld polikarbonát paraván.

Ebben a házban élt a postamester (korábban pandúr),
a városkában szobra is van.

Előtte park, benne emlékjel Trianonnal.

Kicsi a világ, ezt is osztják, szorozzák.

Látható egy lapos, diszkrétén színezett gránittömb,

flingje mohás, mélységes szakadékokkal.
Arcom az egyik szikladarabon,
a másikon egyik családtagom.
Semmit se látott ebből Osváth Pál postamester,
pedig a szabadságért harcolt még negyvennyolcban.

(A határozat indoklása)

Tekintettel a koronavírus nem ismeretére,
Hivatkozva az összekuszált világhelyzetre
és világnézetűsége,
Utalva a hippokratészi tehetetlenségre,
Álcázva a páni inkompetenciát,
Ragaszkodással a nagyjövedelmű állásokhoz,
Figyelembe véve a kiüresedett mennyeiket,
valamint a túlnépesedést, a társadalom előregedését,
a komaizmust, rokononizmust és szexizmust,
valamint a bántani akarás kényszerét,
Élve a magasságos égre háritás lehetőségével,
Tudomásul véve a halál elkerülhetetlenségét,
Kimerítve a kommunikáció tartalékait,
Kibújva mindennemű felelősség alól,

Kijelentjük, hogy minden embernek joga van
az elhalálozási jutalék mielőbbi felhasználására.

Mindebből következően elhatározzuk:
fölszedetjük az utcaköveket
és a száj-cipzárviselést.

Fellebbezésre alkalmas ügyfélfogadás szükségtelen,
a hivatali ablakok zárva.

Távolba meredő tekintetkerüléssel,
hivatali távolságtartással,
részrehajlással és a megvesztegetés nem kizárásával,
szignálják az esküdtek.